

Україна не прагне чужого, Україна боронить своє,
І щовечора дякує Богу, і щоранку у вірі встає.

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 41-42 (14144-14145), 2 ЧЕРВНЯ 2023 р. Роздрібна ціна 5 грн. 00 коп.

Загинув під Бахмутом

Ця світла молода людина, наш земляк, сповнений великої любові до рідної землі, солдат **Олександр Олександрович ДОВГІЙ**, якому в липні мало виповнитися 21 рік, поліг у жорсткому бою біля Бахмута на Донечині.

Він був старшим бойовим медиком 3 механізованої роти 1 механізованого батальйону військової частини А 4638. Воїн до останнього подиху мужньо виконував свій ратний обов'язок, залишаючись вірним військовій присязі та українському народові, захищаючи рідну землю, кожного з нас у найгарячішій точці нинішньої війни.

Поховали героя на Алеї Слави Сухоярського кладовища.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ВОІНОВИ-ЗЕМЛЯКОВІ І ВІЧНА ВДЯЧНІСТЬ ЗА ПОДВИГ В ІМ'Я УКРАЇНИ, ЇЇ ПЕРЕМОГИ!

Історичне рішення

Громада має нові межі

Депутати міської ради затвердили проект землеустрою, який стосується встановлення меж території Білоцерківської міської територіальної громади, що є надзвичайно важливим для її розвитку.

Як розповідають офіційні джерела, начальник управління регулювання земельних відносин міської ради Олесь Борзак, доповідаючи питання, зазначила, що під час виготовлення проекту, розробленого на підставі рішення міської ради від 17 лютого 2022 року, межа нашої громади була погоджена з усіма суміжними сільськими радами (а це сім сільських, селищних і Узинська міська рада).

На підставі остаточного рішення, ухваленого міською радою, будуть внесені відомості про межі Білоцерківської міської територіальної громади до Державного земельного кадастру.

Міський голова Геннадій Дикий назвав таке рішення історичним, так прокоментувавши його значення: «Ми провели відповідну роботу в нашій міській раді та роботу з суміжними громадами, з якими межуюмо територіально. Всіма були ухвалені відповідні рішення рад щодо узгодження суміжних меж. Від сьогодні всі суперечки, які точилися протягом багатьох років, будуть вирішені і всі питання узгоджені». Нагадаємо, що ключовими спірними питаннями протягом десяти років виступали землі, на яких розташовані мікрорайон Гайок, дачні кооперативи, які містяться поруч, та інші.

На Білоцерківщині закінчили посів ярих культур

Завершилися ці роботи й на Фастівщині. У решті районів на фінішній прямій сівба та підживлювання мінеральними добривами й обробка посівів засобами захисту рослин. Про це повідомила начальниця управління агропромислового розвитку КОВА Ліна Щуревич.

Загалом у Київській області близько 1,5 млн сільськогосподарських угідь, із них 1,2 млн – це рілля. Під урожай 2023 року планується засіяти 1,150 млн га землі. З них майже 170 тис. га засіяно озиминою.

У структурі посівних площ на Київщині переважають пшениця, ячмінь, овес, кукурудза на зерно, просо, гречка, соя, соняшник, ріпак і цукрові буряки. Крім того, цьогоріч у Бучанському районі 3 тисячі га посівних площ засіяли гірчицею. Це нішева культура, яку раніше в області так активно не вирощували.

Під час брифінгу Ліна Щуревич наголосила, що цьогоріч посівна площа на 1,5% менша за минулорічну. «Це пов'язано насамперед із тим, що на сьогодні 1% посівних площ лишаються забрудненими вибухонебезпечними предметами через активні бої, що відбувалися в трьох районах Київщини в лютому-березні 2022 року. Наразі тривають усі необхідні заходи для того, щоб якнайшвидше обстежити всі ділянки, виявити вибухонебезпечні предмети і знешкодити їх. Таким чином, дати можливість аграріям засіяти всю площу. На сьогодні обстежено близько 1600 га землі, з них 420 га вже розміновано силами ДСНС та іншими організаціями», – підкреслила керівниця управління.

Дорогі наші читачі!

Розпочалася передплата на газету
„ГРОМАДСЬКА ДУМКА“
на II півріччя 2023 року

Передплатний індекс – 35027

ВАРТІСТЬ

– НА 1 МІСЯЦЬ: 22,00 грн;

– НА 3 МІСЯЦІ: 66,00 грн;

– НА 6 МІСЯЦІВ: 132,00 грн.

УВАГА! У вартість передплати не входять поштові витрати.

Залишайтеся нашими одноДУМЦЯМИ!

Це саме той випадок, коли бракує слів. Звичайно, вони десь тремтять на дні думок і сліз, але вони занадто важкі, аби бути промовленими, вони неначе враз стали іноземними – не впізнаєш жодного: бетонні і чужі. Так багато горя й печалі – в одному місці, одного сонячного дня, у місті, де не стріляють, не гинуть від несумісних із життям бойових ран, але де від облич у скорботному обрамленні рясніє... рясніє... Юні, зрілі і ще старші. Красиві, сильні духом, здорові й не дуже, добровольці й воїни за призовом – кожен із них, кому живі дивились того дня у вічі і хто дивився на нас із портретів у руках мамі, дружини, тата, доньки, уже легенда і герой.

Взагалі День героїв в Україні – дата офіційно не встановлена. Принаймні поки. Але важливо, що він є – як ще одна можливість згадати і вклонитись. Згадати, зокрема, що відзначаємо таку вагомую дату саме в травні, бо в цю весняну пору трагічно загинули українські провідники Микола Міхновський, Симон Петлюра, Євген Коновалець. На їхню честь і було встановлено День героїв, який щороку відзначаємо 23 травня.

А повертаємо в пам'яті, до болю й честі, надзвичайно багато імен і постатей, без жертвості, без подвигу яких не було б України. Це й воїни-лицарі Київської Русі, й козаків часів Гетьманщини, й повстанці, й Українські січові стрільці та воїни армії Української Народної Республіки і Української повстанської армії, герої Небесної сотні, білці антитерористичної операції/операції об'єднаних сил – російсько-української війни.

Цьогорічний День героїв набув ще більш глибокого й конкретного змісту. Солдати та офіцери Збройних сил України, воїни Національної гвардії, прикордонники, Служба безпеки України щодня героїчно захищають рідну землю. І щодня збільшується пантеон героїв, які вже навіть перебралися до війська небесного: війна кривава і несправедлива. Але така нині ціна за долю України.

Повною мірою її відчула кожна родина нашої громади, яка в цьому вогні втратила рідну людину. Тож аби вшанува-

ти загиблих героїв, 23 травня й відбувся в Білій Церкві той важливий і важкий захід. Батьки, дружини, діти, рідні тих, хто поліг у боях за Україну на полях нинішньої вітчизняної війни, разом з представниками місцевої, обласної та районної влади, небайдужими земляками спочатку поклали квіти до стели з портретами героїв у центрі міста.

А потім колона рушила до церкви св. П. Калнишевського, що в Парку Слави. Там ходу також зустрічали численні фото наших полеглих. Ось так під їхніми поглядами, пригортаючи до грудей портрети своїх ангелів-охоронців, люди слухали такі потрібні й такі неможливі для буденних промовлянь слова.

Міський голова **Геннадій Дикий**: «Цей день пам'яті неодмінно будуть відзначати на державному рівні. Але ми мусимо пам'ятати не тільки цього дня, а завжди про подвиг тих, хто виборював нашу незалежність. Враховуючи сьогоднішнє, ми маємо творити історію, вчити нові покоління, щоб і через тисячоліття наші нащадки не забули, якою ціною дається право народу мати свою власну державу, розмовляти своєю мовою. Вічна пам'ять тим, хто віддав найдорожче – своє життя, щоб у відносно спокійних містах зараз воно тривало, щоб ми могли жити у власній державі. Прийміть найщиріші співчуття».

Заступник голови Київської обласної військової адміністрації **Жанна Осипенко**: «На жаль, щоденно ми бачимо нові прапори на кладовищах України. Дуже важкою ціною дається нашій країні незалежність, прагнення бути вільною і самостійною. Страшний російський агресор знищує мирне населення, інфраструктуру, все, до чого може дотягнутися. Але ми повинні розуміти: якщо не ми, українці, то хто відстоїть нашу свободу? Дякую кожному з вас, ви також Герої, бо щодня на своїх місцях робите все, аби допомогти Україні якнайшвидше здобути перемогу. Вічна пам'ять, честь і слава загиблим Героям».

Полковник **Ігор Богданевич**, начальник Білоцерківського районного територіального центру соціальної підтримки: «Важко говорити, коли ми згадуємо загиблих героїв... Перемога обов'язково буде за нами, бо за нами – правда, за нами увесь світ. Дякую матерям за виховання достойних дітей, дружинам – за терпіння. Переконали, що діти завжди будуть гордитися своїми батьками і брати з них приклад».

Секретар Білоцерківської єпархії Православної церкви України, священник **Микола Гопайнич**, закликавши родини полеглих героїв об'єднуватися, бо разом легше пережити горе, промовив: «Наші герої звершили найвеличніший подвиг, який може бути, – віддали єдине власне життя за своїх ближніх. Жодне слово співчуття не поверне ні сина, ні чоловіка, ні батька. Але наші герої не хотіли, щоб повторилися гвалтівні Буча, Ірпінь, Бородянка, а прагнули, щоб ми жили на землі, де народилися, виростили. Вони розуміли, що мають іти на її захист. У майбутньому, коли ви згадуватимете слова «воля» і «незалежність України», пам'ятайте, що вони написали ціною життя тисяч тисяч захисників і захисниць України».

Після панахиди, що її провели священники Православної церкви України, люди потяглися до портретів загиблих. От буквально – потяглися руками. Плакали і гладили своїх дітей, татусів, чоловіків теплими долонями. Повз мене пройшла жінка з дівчинкою на руках, яка все примовляла, видно, до внучки, що припала щічкою до бабусиного плеча: «Зараз підійдемо до тата. Тут же є і твій тато... Доторкнешся до нього...»

В Парку Слави, а також на Алеї Слави кладовища в Сухому ярі живі залишили по собі в прямому сенсі море квітів. І власні серця. Можна не сумніватися – зі своїми Великими Дітьми до кінця цього світу й серце їхньої святої Матері України.
Валентина ХРАБУСТ

